

Arrest

nr. 79 304 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 november 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 16 december 2011 houdende de vaststelling van het rolrecht met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat L. KENNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 12 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

A-I A., Z. (R.R.: 679112600130)

nationaliteit: Marokko

geboren te A. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Hij voegt bij zijn aanvraag een arbeidscontract d.d. 19.10.2009 om tewerkgesteld te worden bij firma A. bvba (met ondernemingsnummer: 0870 084 555). Echter, het Belgisch Staatsblad (d.d. 22.12.2010) vermeldt dat ‘Bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen, van 14 december 2010, werd het faillissement van A. BVBA, (...), gesloten bij ontoereikend actief.’ Het mag dus duidelijk zijn dat betrokkene onmogelijk zal kunnen tewerkgesteld worden bij deze firma. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het aan betrokkene toekomt om zijn dossier op te volgen en indien nodig aan te vullen met nieuwe elementen en onze diensten op te hoogte te brengen van eventuele wijzigingen in zijn dossier. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie, daar betrokkene geen arbeidsovereenkomst voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene in de toekomst zou kunnen worden tewerkgesteld, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies d.d. 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene werkwilbig is, reeds gewerkt heeft als seizoensarbeider en tevens vrijwilligerswerk deed, Nederlands wil leren, een goede notie heeft van de Franse taal, een zeer sociaal bewogen man is, duurzame contacten en een ruime vriendenkring heeft en diverse getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene beweert dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst volstaat niet om een grond tot regularisatie te vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.)

(...).”

Op 14 november 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van de motiveringsplicht en de wet van 29.07.1991 — ondeugdelijke motivering — schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Doordat de bestreden beslissing vermeldt dat verzoekende partij onmogelijk zal kunnen tewerkgesteld worden bij de BVBA A., dat failliet werd verklaard bij vonnis van de Rechtbank van Koophandel van 14.12.2010

En doordat verzoekende partij geen andere arbeidsovereenkomst voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat de betrokkene in de toekomst opnieuw zou kunnen worden tewerkgesteld, waardoor verzoekende partij niet beantwoordt aan het criterium 2.8.B van de instructie dd. 19.07.2009

Terwijl verzoekende partij zich op het moment van zijn aanvraag wel degelijk in de voorwaarden van artikel 9bis Vreemdelingenwet j° de instructies dd. 19.07.2009 bevond, en ook meer dan 1 jaar aan die voorwaarden is blijven voldoen, aangezien de door verzoeker voorgelegde arbeidsovereenkomst dateert van 19.10.2009, en er pas sprake is van het faillissement van de werkgever BVBA A. op 14.12.2010,

En terwijl verzoekende partij bijna 2 jaar diende te wachten op een beslissing van de verwerende partij, en zich gedurende meer dan 1 jaar wel in de voorwaarden bevonden en waardoor het getalm van de verwerende partij aan verzoeker kansen op een toekomst in het arbeidscircuit in België heeft ontnomen.

Toelichting

Verzoeker diende aan aanvraag tot regularisatie in op 15.12.2009, thans 2 jaar geleden, en dit op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9.3. en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker baseerde zich hiervoor op criterium 2.8.B van de instructie (werk + duurzame lokale verankering), waarbij verzoeker aan volgende voorwaarden diende te voldoen :

- Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007: verzoeker voldoet aan de voorwaarde en zulks wordt door de verwerende partij niet betwist;*
- De duurzame lokale verankering in België: verzoeker voldoet aan de voorwaarde, en ook dit element wordt door de verzoekende partij niet betwist;*
- Over een arbeidscontract beschikken: op het moment van de aanvraag dd. 15.12.2009 voldeed verzoeker aan die voorwaarde. Verzoeker legde in zijn stuk 6 een arbeidsovereenkomst voor tot het tewerkstellen van een buitenlandse onderdaan die op het Belgisch grondgebied verblijft sinds ten minste 31 maart 2007 en die zijn verblijf wenst te regulariseren tussen 15 september 2009 en 15 december 2009. De overeenkomst werd dd. 19.10.2009 afgesloten tussen verzoeker en de zaakvoerder van de BVBA A.*

Verwerende partij meent dat verzoeker thans niet meer aan de voorwaarden voldoet, omdat de BVBA failliet is verklaard op 14.12.2010.

Dit wil echter zeggen dat verzoekende partij zich niet meer in de voorwaarden bevindt sinds 14.12.2010, een jaar na het indienen van zijn verzoek tot regularisatie op grond van artikel 9bis.

Verzoeker is er zich van bewust dat verwerende partij de situatie en het beantwoorden door verzoeker aan de voorwaarden dient te beoordelen op het moment van haar beslissing. Echter, de motivering die door verwerende partij naar voor wordt geschoven is ondeugdelijk, en strookt niet met de beginselen van behoorlijk bestuur (waaronder het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel dat overheidsbeslissingen binnen een redelijke termijn moeten genomen worden).

De weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken liet bijna 2 jaar op zich wachten. Meer dan de helft van die wachtperiode bevond verzoekende partij zich wel in de juiste condities om aanspraak te maken op een machtiging tot verblijf. Als verwerende partij binnen een redelijke termijn een beslissing had genomen omtrent de verblijfssituatie van verzoeker, 1 jaar kan als redelijk worden beschouwd), dan kon verzoeker via zijn machtiging tot verblijf en het recht op een arbeidskaart EINDELIIJK op een legale manier tewerkgesteld worden. Zelfs al zou de door verzoeker initieel opgegeven werkgever dan uiteindelijk failliet zijn gegaan, dan nog zou verzoeker op een volstrekt legale manier een andere job kunnen zoeken. Thans dient verzoeker zich nog altijd te begeven in de sferen van het zwartwerk, dit

terwijl hij echt wel wil werken. Het getalm van de verwerende partij heeft aan verzoeker de kans ontnomen om een verdere toekomst in België uit te bouwen.

Verzoeker heeft alles in het werk gesteld om aan de voorwaarden te kunnen voldoen. Door het talmen van de overheid, moet hij thans in principe het land verlaten. Eén en ander is niet evenredig met de inspanningen van verzoekende partij. Op die manier, namelijk door vele beslissingen pas na zeer lange tijd te nemen, wordt het niet-ervullen van de voorwaarden door verwerende partij zelf in de hand gewerkt. Dit kan niet de bedoeling zijn.

Het eerste middel is dan ook gegrond.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker de schending aanvoert van de “algemene beginselen van behoorlijk bestuur”. De verwerende partij meent dat verzoeker hierbij nalaat om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel hij precies geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Inzake de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker in gebreke blijft aan te duiden welk artikel van deze wet hij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het eerste middel eveneens onontvankelijk moet worden geacht. Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat het niet onredelijk is van de gemachtigde om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren. Verzoeker heeft immers bij zijn aanvraag een arbeidsovereenkomst voorgelegd bij een firma waarvan het faillissement werd gesloten op 14 december 2010 bij ontoereikend actief, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker wist bovendien dat hij een arbeidsovereenkomst diende voor te leggen om in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging en betwist dit ook niet. Het komt aan verzoeker toe om zijn dossier op te volgen en indien nodig zijn aanvraag te actualiseren met bijkomende stukken om zijn regularisatiemotieven te ondersteunen. De verwerende partij benadrukt dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker na het faillissement van zijn toekomstige werkgever, nog enige inspanning aan de dag heeft gelegd om een nieuwe arbeidsovereenkomst te verkrijgen. Het is evident dat verzoeker ervan op de hoogte is, of zich minstens informeert, dat zijn toekomstige werkgever failliet is. Na het faillissement heeft verzoeker gedurende meerdere maanden de mogelijkheid gehad om alsnog een nieuwe tewerkstelling te verkrijgen en zijn dossier aan te vullen met nieuwe elementen. Dat de bvba A. bij indiening van de aanvraag nog niet failliet was verklaard, verhindert niet dat de gemachtigde na kennisname van het faillissement oordeelt dat dit element geen grond vormt voor regularisatie.

Inzake het rechtszekerheidsbeginsel stelt de verwerende partij dat, aangezien verzoeker op de hoogte was van het feit dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst niet meer geldig was, hij redelijkerwijze kon verwachten dat er geen machtiging tot verblijf zou worden afgeleverd indien er geen geldige arbeidsovereenkomst zou worden voorgelegd. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan hij vermag te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al

dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van de administratieve overheid.

2.1.3. Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker heeft ter zake geen opmerkingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoeker aanhaalt niet volstaan om in aanmerking te komen voor regularisatie. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij gedurende een jaar voldeed aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden, maar dat hij niet meer in aanmerking kwam voor regularisatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing die twee jaar op zich liet wachten, zodat het beginsel van de redelijke termijn is geschonden en het rechtszekerheidsbeginsel. Was de bestreden beslissing immers vroeger genomen, dan was verzoeker legaal tewerkgesteld en zelfs bij een eventueel faillissement, had hij op een legale manier ander werk kunnen zoeken.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet voorziet niet in een bepaalde termijn waarbinnen de aanvragen op basis van dit artikel moeten worden beantwoord, zodat het rechtszekerheidsbeginsel in dit opzicht niet kan geschonden zijn.

Inzake de aangevoerde schending van het beginsel van de redelijke termijn, wordt herhaald dat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen op grond van dit artikel moeten worden beantwoord. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Tevens wordt opgemerkt dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk moet worden behandeld. Gelet op de bijzondere regeling die werd ingesteld voor aanvragen ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009, kan worden aangenomen dat in die periode meer aanvragen dan gewoonlijk werden ingediend. Bijgevolg is een termijn van één jaar en acht maanden om verzoekers aanvraag – ingediend in die periode – te beantwoorden, niet onredelijk lang. Het kan het bestuur niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan de eventuele schending van het beginsel van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker die tijdens de

behandelingsduur illegaal op het grondgebied verbleef (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530). Een schending van het beginsel van de redelijke termijn kan niet worden aangenomen.

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat verzoeker na het faillissement van zijn toekomstige werkgever gedurende meerdere maanden de mogelijkheid heeft gehad om alsnog een nieuwe tewerkstelling te verkrijgen en zijn dossier aan te vullen met nieuwe elementen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker dit heeft gedaan, hoewel zijn toekomstige werkgever in december 2010 failliet werd verklaard. De bestreden beslissing dateert van 12 oktober 2011. Verzoeker had dus in deze periode eventueel stappen kunnen ondernemen om een nieuwe werkgever te zoeken of om zijn dossier op een door hem nuttig geachte wijze aan te vullen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van de motiveringsplicht en de wet van 29.07.1991 -schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Doordat verwerende partij bovendien stelt dat verzoekende partij geen bewijzen voorlegt dat hij geen enkele band meer heeft met zijn herkomstland Marokko,

Terwijl dit geen voorwaarde is die aan de verzoekende partij wordt opgelegd in het kader van aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis.

Toelichting

Het is evident dat verwerende partij in haar motivering niet kan ingaan op het al dan niet voldoen aan een voorwaarde die niet vereist was in het kader van de instructie van 19.07.2009. Dat komt de rechtszekerheid niet ten goede. Het typeformulier waarop verzoekende partij zich heeft gebaseerd, vermeldt niet dat er volstrekt geen banden met het herkomstland meer mogen zijn.

Verzoekende partij voldeed ten tijde van de aanvraag aan de 3 voorwaarden zoals vooropgesteld.

Het al dan niet-hebben van banden met het herkomstland is geen evaluatiecriterium, en dient als dusdanig bijgevolg ook niet geëvalueerd en gemotiveerd worden door de verwerende partij in haar bestreden beslissing.

Het tweede middel is gegrond.”

2.2.2. In de nota verwijst de verwerende partij naar haar repliek op het eerste middel voor wat betreft de aangehaalde schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekers concrete kritiek op de motieven van de bestreden beslissing niet kan worden aangenomen. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker zich in zijn aanvraag heeft beroepen op het feit dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst en hij aldus zelf meende op grond van dit element gemachtigd te kunnen worden tot verblijf. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verzoeker thans voorhoudt dat de gemachtigde aangaande dit door verzoeker uitdrukkelijk opgeworpen element niet had mogen motiveren.

2.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat het ontbreken van banden met het herkomstland geen voorwaarde is voor regularisatie.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 14 december 2009 heeft vermeld *“Het valt tevens te vermelden dat verzoeker geen enkele band meer heeft met herkomstland Marokko.”*

In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen:

“Betrokkene beweert dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst volstaat niet om een grond tot regularisatie te vormen.”

Het is niet kennelijk onredelijk en het steunt niet op een foutieve feitenvinding dat de gemachtigde van de staatssecretaris antwoordt op een element dat verzoeker zelf heeft aangehaald in zijn aanvraag. Door hierop te antwoorden en door op te merken dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt van deze bewering, voegt de gemachtigde geen voorwaarde toe aan de wet.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

In de zin waarin verzoeker de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert, kan de schending ervan niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert geen middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET